

כפירי אריות

היא לא השיגה גם שום התחייבות האו-סרת ריכוז כוחות מצריים בסיני. משה דיון הלך אז אל חיילי צה"ל, והוכיח להם באותות וברי מופתים שצריכים להיסוג מכל שעל אדמה שנכבש.

בן-גוריון הכריז שאסור להחזיק ברצועת עזה, שמא יסכן הדבר את האופי היהודי של המדינה.

שמעון פרס קיבל החלטות אלה בברכה, הגן עליהן בפומבי וביצע אותן נאמנה.

איך הפכה עדה מבוהלת זאת של 1956 למשפחה של כפירי אריות ב-1967?

בהתנפלות תוקפנית על מצרים, בשרות אינטרסים זרים.

כתוצאה מכך פנו אנשי-הקודמה בעולם עורף לישראל. שום כוח בינלאומי חשוב לא תמך בה.

ארצות-הברית וברית-המועצות שיטפו בנייהן פעולה נגד ישראל. באו"ם היתה ישראל מבודדת לגמרי.

די להשוות את מובצע-סיני ל סיבוב השלישי, כדי להיווכח כי הכרזת התחומי.

כי לעומת מובצע-סיני, היתה המלחמה האחרונה מוכנה לדוגמה מבחינה פוליטית.

את אלוף פיקוד הדרום, יגאל אלון, לשורת המצביאים הגדולים של התקופה.

אם כך, מדוע הוחזרו הכוחות המצריים? מדוע שוחרר הצבא המצרי מן הכיתור, בלי תנאי? מדוע הסכימה ישראל לשביתת-נשק עלובה, ללא הסדר מדיני?

האחריות רובצת כל כזוה על שכמו של דויד בן-גוריון.

פרטי הפרשה ידועים: כשנתקבלה פקודת-הנסיגה, לא האמין יגאל אלון למשמע אוזניו. הוא סירב לציות, ומיד טס צפונה. הוא נפגש עם שר-החוץ דאז, משה שרת, ושרת, ה"ותרן", ה"פשרן", הסכים עם אלון כי הנסיגה היא טירוף. אך הוא אמר שהוא

ה צילן את מדינת-ישראל מידי אבא אבן, וגם מידי לוי אשכול.

הצילו את המדינה, כי שניים אלה — הם והסידור — יבזבו את הנצחון המדיני שהושג עלידי צה"ל.

הם יחזירו את כל השטחים שנכבשו. הם יכנעו לכל לחץ.

הם כסילים, הם סמרטוטים.

לכן יש למסור מיד את כל השלטון לרפ"י.

יש לתת למשה דיון את כס ראשי-המשלה ו/או את תיק הדין.

ואם לא לדיון, אז לשמעון פרס. או לדויד בן-גוריון. לא חשוב. למען הצלת המולדת — הקימו תנועה המונית!

פרסמו מודעות בעתונים! כתבו מאמרים ראשיים! שלחו את נשך תיכם להפגין לפני מרכז מפא"י!

★ ★ ★

מכר המובצעים המדיניים של קבוצה זו, היה רק אחד שזכה להצלחה מסוימת. המובצע שהוליד את הברית הצרפתית-ישראלית.

אמרנו תמיד שזוהי ברית רעועה ושבירה, שמקורה בנסיבות זמניות.

אולם אותו גאון מדיני תורני, שמעון פרס, הבטיח לנו כי זוהי ברית-נצח, שמקורה ב"סנטימנט עמוקי, החורג הרבה מעבר ל" אינטרסים מדיניים.

האם כל זה נשכח?

האם הפך עכשיו נביא סנטימני מלי זה למדינאי קרירוח ועמוקי מחשבה?

אך לא נתפוס את האיש כדיבורו. נת-פוס אותו במעשיו:

כאשר עלה דה-גול לשלטון והחליט לחסל את מלחמת אלג'יריה, כבר היה צריך להיות ברור כי מתגבשת ברית צרפתית-ערבית חדשה. אמרנו זאת, במדור זה, אז.

אולם שמעון פרס לא האמין בכך. הוא לא הבין את השינוי. לכן לא ניסה להשיג תלב בתהליך החדש.

הוא עשה את החיפך. הוא שמר על הקשרים עם כוחות-החושך במערכת-הבטחון הצרפתית. הוא הוסיף לתמוך באנשי האראיה-אם, שהתנכלו לדה-גול.

דה-גול ידע זאת. אך הוא לא הגיב על כך מיד. הוא הוסיף לדבר על ישראל "ידידותנו ובת-בריתנו".

אולם עתה נפל המסכה. דה-גול נתן יד למנהיג האלג'ירי, הנושא את דגל השינאה האנטי-ישראלית. הוא נועץ בגלוי את ה" סכין בגבנו.

ותוך כדי כך הוא סותם את הגולל על ההצלחה הפוליטית ה" יחידה שהיתה אי-פעם לפרס.

משה דיון בעת פינוי אל-עריש (1957)

ישראל הופיעה מעל לכל ספק כמתגוננת, לא כתוקפנית. מיטב אנשי-המוסר בעולם כולו התייצבו לימינה, דבר שיש לו עתה השפעה עצומה על עמדת הממשלות. ארצות-הברית אינה מתייצבת נגדנו, אלא תומכת בנו. ברית-המועצות אינה מעזה לאיים עלנו כפי שעשתה אז.

אם כן, מי גידה כשרון מדיני גדול יותר? הצוות אשכול-אבן ב-1967 או הצוות בן-גוריון-פרס? דיון ב-1956?

חסר-אונים. בן-גוריון פקד על הנסיגה — ורק הוא יכול לבטל את הפקודה.

אלון מיהר לבן-גוריון, שבילה חופשה בסביריה. אולם בן-גוריון היה במצב של היסטריה. שעה קלה לפני כן מסר לו ה" שגריר האמריקאי, גיימס מקדונלד, אולטימטום אמריקאי, שתבע מישראל נסיגה לאולטימטום זה לא היו שינויים.

אולם בן-גוריון נכנע. נכנע ללא תנאי. הכוחות חזרו.

★ ★ ★

מ' שקורא את הדברים הנ"ל — ה" מופיעים בצורה זו או אחרת בבטאונים רבים, ועל במות רבות — יקבל את התמונה הבאה:

משה דיון ו/או שמעון פרס ו/או דויד בן-גוריון הוכיחו את עצמם בעבר כמדינאים גאוניים.

הם הניחו יסוד למדיניות-חוץ שהלכה מחיל אל חיל.

הם הוכיחו את יכולתם לעמוד בפני כל לחץ בינלאומי.

הם החזיקו כל שעל אדמה שנכבש ב" ימיהם.

ורק כאשר סולקו מן השלטון, נתפס מקר"מם עלידי עדת רכי"לב ומוכי-מורא.

והי תמונה המצטיינת בפשטותה.

היא מגיעה אלינו בחתימת או"י תה עדה של פרופסורים נודדים ועסקנים בדימוס, המבבלת את מוחנו כל שני וחמישי בקריאות דראמטיות להצלת המדינה.

אבל האם היא נכונה?

העובדה הפשוטה היא שאין בה שמץ של אמת.

ואין צורך להיות פרופסור, או עסקן בדימוס, כדי להפריך אותה מכל וכל.

כל הדיוס יכול לעשות זאת — אם יש לו זכרון יותר ארוך מאשר לצפרדעי.

★ ★ ★

ה מדינאי הגדול, הנוקשה, הבלתי-מתפשר, דויד בן-גוריון.

הבה נסתכל בו מקרוב.

ביום 28 בדצמבר 1948, בשלב האחרון של מלחמת-תשי"ח, פרצו כוחות צה"ל לתוך חצי האי-סיני. תוך יממה אחת הם כבשו את אבר-עגילה, וכעבור שעות מעטות הגיעו למבואות אל-עריש.

היתה דרושה עוד יממה אחת כדי לכתר סופית את כל הכוחות המצריים ברצועת עזה, להנחיל תבוסה ניצחת לצבא המצרי.

אולם ביום ה-31 בדצמבר, ב" שעשה 22,30, שעה וחצי לפני סיום שנת 1948, פקד דויד בן-גוריון על כל הכוחות להיסוג מיד חזרה אל גבולות הארץ.

מה קרה?

המובצע הצבאי נחל נצחון מזהיר. היה זה, בלי ספק, הנצחון המפואר ביותר של צה"ל עד לנצחונות החודש האחרון. נצחון שהושג בכוחות פרימיטיביים, ללא כוחות אדיר ושריון הראויים לשמם. הוא הכניס

★ ★ ★

ה אחריות אותה פרשה רובצת על בן-גוריון, אך לא על משה דיון ושמעון פרס. שניהם היו אז צעירים וצוע"רים, ללא חשיבות פוליטית.

אולם במאורעות מובצע-סיני, השתתפו דיון ופרס לא פחות מבן-גוריון. ואולי יותר.

כפרשה זו ניבחנו כשרונם המדויגי, וניבחנו גם כוח-עמידתם.

איך עמדו במבחן זה?

מבחינה מדינית, היה מובצע-סיני אסון. הכנתו הפוליטית ה" גרועה יכולה כיום לשמש שיעור-לדוגמה, תחת הכותרת: "איך לא לעשות".

מבחינה מוסרית הוא הסריח. צה"ל נשלח לקרב אחרי שהוכתם בכתם שחור של "קנוני" יח" עם הכוחות השחורים ביותר בעולם — הקולוניאליסטים הצרפתיים והבריטיים. לכן לא האמין איש כי היה זה מובצע-התגוננות. העולם האמין כי ישראל השתתפה

★ ★ ★

ה כורת דיון-פרס אינה מתגאה רק בכשרונות מדיני מופלג. היא מתגאה גם בכושר-עמידה תחת לחץ.

אומרים לנו כי דיון (או פרס, או בן-גוריון) לא ייכנע ולא ייסוג. בניגוד לראשי-הממשלה ולשרי-החוץ הנוראיים.

הם הגברים, האחרים הם הסמרטוטים. **האמנם?**

מי אינו זוכר את הנאום הבכייני של דויד בן-גוריון ברדיו, 24 שעות בלבד אחרי שהכריז על מלכות-ישראל השלישית מן ועד יוטבת?

מי אינו זוכר את קולו השכור, כאשר התמוטט תחת הלחץ של אייזנהואר ונכחל מן האולטימטום המנוחך של בולגנין?

היתה זאת כניעה ללא תנאי. ממשלת בן-גוריון-דיון-פרס לא השיגה אפילו התחייבות מצרית להחזיר את חופש-המעבר במיצר טיראן, שלא לדבר כלל על המעבר בסואץ.